

Sag T-308/02

SGL Carbon AG
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Aftaler — bøde — afslag på anmodning om lempeligere betalingsvilkår —
annullationssøgsmål — afvisning«

Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 29. april 2004 II - 1366

Sammendrag af kendelse

*1. Annullationssøgsmål — retsakter, der kan være genstand for søgsmål — begreb —
retsakter, der fremkalder bindende retsvirkninger — skrivelse fra en institution
(Art. 230 EF)*

II - 1363

2. *Annulationssøgsmål — søgsmål til prøvelse af afgørelse, som bekræfter en tidligere afgørelse, der er blevet endelig — afvisning — begrebet bekræftende afgørelse — afgørelse vedtaget efter en fornyet undersøgelse af den tidligere afgørelse og på grundlag af nye omstændigheder — ikke omfattet*
(Art. 230 EF)

3. *Konkurrence — bøder — lempeligere betalingsvilkår — erstatning af en retssag om foreløbige forholdsregler med en administrativ procedure om fornyet undersøgelse af betalingsvilkår for en bøde — ulovlig*

1. Kun retsakter, der har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål i henhold til artikel 230 EF; ved afgørelsen af, om en retsakt har sådanne virkninger, skal vægten lægges på dens indhold. I denne forbindelse er den omstændighed, at der foreligger en skrivelse fra en fællesskabsinstitution som svar på en anmodning fra skrivelserens adressat, ikke tilstrækkeligt til at kvalificere skrivelseren som en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 230 EF, der kan anfægtes ved et annulationssøgsmål.

(jf. præmis 39 og 40)

2. Et annulationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse, der blot bekræfter en tidligere afgørelse, som er blevet endelig, skal afvises. En retsakt betragtes som rent bekræftende i forhold til en tidligere beslutning, såfremt den ikke

indeholder noget nyt i forhold til den tidligere afgørelse og ikke er truffet på grundlag af en fornyet undersøgelse af forholdene for adressaten for den tidligere afgørelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt en retsakt er bekræftende, kan imidlertid ikke afgøres udelukkende på grundlag af dens indhold i forhold til indholdet af den tidligere afgørelse, den måtte bekræfte. Karakteren af den anfægtede retsakt skal således også bedømmes efter arten af den henvendelse, den er svar på. Navnlig bemærkes, at såfremt retsakten er svar på en henvendelse, hvori der påberåbes nye væsentlige omstændigheder, og hvorved myndighederne anmodes om at tage en tidligere beslutning op til fornyet vurdering, kan retsakten ikke antages at være rent bekræftende, for så vidt som der herved træffes afgørelse vedrørende de nævnte omstændigheder, og den således indeholder en ny omstændighed i forhold til den tidligere beslutning. Nye væsentlige omstændigheder kan nemlig berettige en ansøgning om en fornyet vurdering af en tidligere beslutning, der er blevet endelig.

Den berørte institution er forpligtet til at foretage en fornyet undersøgelse af en afgørelse, som er blevet endelig, såfremt en anmodning vedrørende denne faktisk er baseret på nye væsentlige omstændigheder, og såfremt søgsmålet til prøvelse af en afgørelse, hvori det under sådanne omstændigheder afvises at foretage en fornyet vurdering, skal fremmes til realitetsbehandling. Hvis anmodningen om en fornyet vurdering derimod ikke er baseret på nye væsentlige omstændigheder, skal søgsmålet til prøvelse af beslutningen om ikke at tage en beslutning, der er blevet endelig, op til fornyet vurdering, afvises.

Denne begrundelse omfatter ligeledes det tilfælde, hvorefter institutionen i stedet for at afvise den fornyede undersøgelse, der er anmodet om, i den anfægtede skrivelse har besvaret sagsøgerens anmodning, men anført, at dette svar ikke havde karakter af en beslutning, eftersom det alene bekræftede en tidligere afgørelse, som var blevet endelig.

(jf. præmis 51-55)

3. En administrativ procedure om fornyet undersøgelse af en beslutning fra Kommissionen vedrørende betalingsvilkår for en bøde hverken minder om eller har tilsvarende værdi som en sag om foreløbige forholdsregler. Mens Retten således undersøger såvel uopsætteligheden som *fumus boni juris* i forhold til den hovedsag, der er anlagt til prøvelse

af beslutningen om fastsættelse af bøden, bør Kommissionen i forbindelse med den administrative procedure om fornyet undersøgelse begrænse sin vurdering til spørgsmålet om uopsættelighed og til sagsøgerens økonomiske situation. At antage, at en sådan administrativ procedure kan erstatte en retssag om foreløbige forholdsregler, ville være det samme som at tillade en omgåelse af bestemmelserne vedrørende en retssag om foreløbige forholdsregler, som netop ikke tilsigter en vurdering udelukkende af sagens økonomiske aspekter.

Hvad angår artikel 7 i de »interne procedureregler for inddrivelse af bøder og dagbøder af Kommissionen i henhold til EØF-traktaten«, hvorefter det kompetente medlem af Kommissionen kan indrømme yderligere betalingsfrister, som i givet fald er opdelt, på behørigt begrundet skriftlig anmodning fra adressaten, bemærkes, at selv om denne bestemmelse indfører en selvstændig administrativ procedure, indgår den som et led i den egentlige inddrivelse af de af Kommissionen fastsatte bøder. Den passende domstolsbeskyttelse vedrørende en afvisning af at indrømme de i nævnte artikel 7 fastsatte lempeligere betalingsvilkår finder således sted i forbindelse med en sag om foreløbige forholdsregler (artikel 242 EF) eller en sag om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen (artikel 256, stk. 4, EF) af den beslutning, hvorved bøden er pålagt.

(jf. præmis 65 og 67)